

Chỉ Mình Boss Yêu Em

Contents

Chỉ Mình Boss Yêu Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12

Chỉ Mình Boss Yêu Em

Giới thiệu

Thể loại: truyện ngắn, hiện đại, công sở Chuyển ngữ: Tặc Gia + Diệp Thần Biên tập: Diệp Thần Độ d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-minh-boss-yeu-em>

1. Chương 1

“Cô! Lại đây!”

“Sao?”

Minna đặt một bộ nội y báo vằn vào tay Hương Uyển Đình, nói lớn tiếng: “Hương Uyển Đình, kết thúc kì thử việc, có thể ở lại công ty hay ra đi tùy vào biểu hiện của cô hôm nay đây”.

“Chuyện này là sao...?” Người nào đó nhìn mấy mảnh vải nội y trong tay thì hoang mang hỏi lại.

“Lộ Tây bị tiêu chảy, giờ đang thiếu người mẫu, cô đi thay đi”.

Hương Uyển Đình, nữ, là nhà thiết kế nội y, vừa tốt nghiệp đại học, hiện đang trong giai đoạn thử việc. Một phút trước cô còn làm việc sau hậu trường, vận chuyển các đạo cụ sân khấu. Giờ đột nhiên nghe nhà thiết kế lão làng Minna nói vậy, đầu óc vốn không tính là lanh lẹ lập tức bước vào giai đoạn đình trệ. Một lúc lâu sau cô mới dứt quãng nói: “Cô nói... muốn tôi mặc cái này.... lên sân khấu?”

Minna gật đầu vô cùng mạnh mẽ, còn bày ra vẻ mặt “Cô không mặc chẳng lẽ tôi mặc”.

Mẹ nó! Điên à! Trong lòng Hương Uyển Đình nhanh chóng hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà Minna một lượt. Lòng đầy cảm phẫn nghi: Người ta thử việc, cô cũng thử việc mà. Vì sao nhận lời mời làm người thiết kế, giờ thiết kế không được làm, lại phải mặc ba mảnh vải đó lên sân khấu? Đời người có thể bị phẫn đến mức đó sao!

Hương Uyển Đình vô cùng hiên ngang bắt khuất nói: “Xin lỗi, tôi bán nghề chứ không bán thân!”

Lời còn chưa dứt, khoe miệng Minna đã cong lên rồi đưa tay búng một tiếng đầy vang dội, mấy người vạm vỡ từ phía sau bắt đầu hung thần ác sát lao tới.

Cô chóng mặt rồi đó, cái này cũng được à? Cường ép kỹ nữ cũng không có cái kiểu thế đâu! Hương Uyển Đình hoảng đến mức la to: “Chị Minna! Em không làm được, không làm được thật mà!”

Đúng lúc này—

“Bỏ cô ấy ra”. Một giọng nam lạnh lùng trầm thấp vang lên từ trong góc, chặn đứng tiếng la hét như heo rú của Hương Uyển Đình, trong đầu cô lóe lên hai chữ: “Cầu huyệt!”

Quả nhiên, cách đó không xa, một bóng hình cao lớn, người đàn ông tuần tú từ từ đi về phía này. Tuy thoát nhìn có vẻ trẻ tuổi nhưng mỗi cử động đều thể hiện khí chất trầm ổn của một người đàn ông thành thực.

Cực phẩm trai đẹp già trẻ đều mê mẩn kia không phải là tổng giám đốc tập đoàn Ngải Mộ Đồng Ngôn của họ đó sao?

Cuộc đời này Hương Uyển Đình không có nhiều cơ hội để làm nhân vật chính, giờ gặp được há có thể bỏ qua. Người vừa rồi có la hét kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ kia ngay lập tức chuyển thành nhu mì lấp bắp cầu xin: “Tổng giám đốc, cứu em! Em không làm được, huhuhu.... Em không muốn mặc cái đó”.

Mấy tên vạm vỡ nhanh chóng lui ra.

Đồng Ngôn nhìn Hương Uyển Đình đang khóc sụt sùi thì không khỏi nhíu mày: “Minna, cô làm gì thế?”

Minna nghe giọng điệu này của Đồng Ngôn thì nghĩ thầm: Xong rồi, không lẽ con bé ngây ngô chập chập Hương Uyển Đình này cầu kết sau lưng với tổng giám đốc rồi!

“Tổng giám đốc, xin lỗi, tôi...”

Hương Uyển Đình được thương mà sợ! Nhìn thấy ánh mắt của Minna uất ức như thế, lòng ngưỡng mộ với tổng giám đốc quả thực như nước chảy thành sông. Đang định cảm kích vì anh ta cứu mình, không ngờ người kia lại lạnh lùng nói thẳng: “Nhanh tìm người cup D ấy”.

Đồng Ngôn vừa nói vừa liếc về phía Hương Uyển Đình: “Ai lại để cô ấy đi thay Lộ Tây? Nhìn qua cũng biết cup A rồi.

“Phụt...”

2. Chương 2

Trong lòng Hướng Uyển Đình như có 1,000 con fuck your mother chạy qua!! Nhưng trước mặt là tổng giám đốc như băng, cô làm sao dám phát tác, cắn nát hàm răng cũng đành nuốt hết vào trong bụng.

“Nhà thiết kế Hướng.”

Đồng Ngôn nhìn sang.

Hướng Uyển Đình còn đang tự nhắm Tam tự kinh trong bụng, nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ hết mực cung kính: “Vâng, tổng giám đốc.”

Cô nghĩ thầm, nếu giờ hần mà xin lỗi thì cô cũng đành miễn cưỡng chấp nhận vậy.

Đồng Ngôn nhìn hậu trường người ra người vào nườm nượp, mặt không chút biểu cảm nói: “Mai cô không cần đến công ty”.

Giời ạ!! Xin lỗi gì đó chẳng qua là do cô suy nghĩ nhiều à!? Quả nhiên mặt mũi của nhà tư bản đều xấu xí như nhau, tưởng mình đẹp trai hơn người thì ngon chắc?! Hướng Uyển Đình lấy hết dũng khí nói: “Tổng giám đốc, nếu như vì lí do này mà sa thải tôi thì đó là kì thị đấy”.

“... Kỳ thị?”

“Sai gì thì sai, chứ cup A cũng đâu phải lỗi tại tôi! Còn nữa, có một câu thể này anh đã nghe chưa?” Hướng Uyển Đình vô cùng chăm chú trình bày tiếp, “Tôi kiêu ngạo vì ngực nhỏ sẽ tiết kiệm vải vóc cho Tổ quốc”.

Đồng Ngôn lườm một cái: “Ai nói muốn sa thải cô?”

“Hả?”

Hướng Uyển Đình ngắc đầu, mở to đôi mắt ướt nhẹp nhìn anh, “Không có sao?”

Đồng Ngôn nhìn cô như thể sinh vật ngoài hành tinh, cuối cùng ném thêm câu nữa: “Mai theo tôi đến thành phố B tham gia triển lãm thời trang”.

Hướng Uyển Đình chưa từng có cơ hội tham gia triển lãm thời trang Hoa Lệ Lệ lần nào, tối hôm đó cô hưng phấn cả đêm, kết quả hôm sau vác theo hai con mắt gấu trúc đi cùng Đồng Ngôn tới thành phố B. Đại BOSS và cô viên chức nhỏ, cô nam quả nữ cùng đi xa nhà, khả khả... Trong lòng Hướng Uyển Đình tràn ngập mơ màng. Nhưng mà vừa đến hội trường, giấc mộng của Hướng Uyển Đình nhanh chóng vỡ nát.

Đồng Ngôn: “Hậu trường thiếu người, cô nhanh đi hỗ trợ đi!”

Cái gì thế! Tổng giám đốc lại muốn cô mặc áo quần công sở như thế này ra phía sau bưng bê? Hóa ra, Đồng Ngôn dẫn cô tới đây không phải để thưởng thức thời trang mà coi mình là cu li sai bảo chắc!

Hướng Uyển Đình thở hổn hển há hốc mồm xé rách các loại quần áo đạo cụ, ống tay áo xấn cao không còn chút hình tượng thực nữ nào. Tổng giám đốc hai tay nhét vào túi rãnh rồi đứng tựa mình trong góc nhỏ, thỉnh thoảng liếc mắt về bên này ngắm nhìn đôi chút. Mỗi lần Hướng Uyển Đình lén lút ngược mắt lên nhìn trộm, Đồng Ngôn lại bày ra vẻ máu lạnh vô tình nhìn về phương trời khác... Xong, xong rồi, còn ở đó kìa, còn ở đó kìa! ! Nhất định là tổng giám đốc đang tự mình giám thị cô! Giời ạ, nhưng mà cô làm gì có thời gian để lười biếng chứ! Cố lên cố lên! Hướng Uyển Đình tự cổ vũ chính mình, chỉ cần vượt qua thử thách của tổng giám đốc một cách suôn sẻ thì lần chuyển chuyển chính thức xem như có hi vọng rồi! Đúng lúc đó, “Roẹt——” một tiếng, áo sơ mi trắng mua ở Taobao trên người Hướng Uyển Đình bỗng nhiên —— toạc...

“Thiết kế Hướng, cô không sao chứ?” Tiếng Đồng Ngôn lạnh lùng vang lên từ phía sau.

“Không... Không có gì...” Vốn định biểu hiện tốt một chút, ai ngờ lại dùng sức quá đà. Trộm gà không xong lại còn mất nắm gạo, điên mất rồi!

“Không có chuyện gì thì nhanh làm việc đi!” Không hiểu thương hương tiếc ngọc, quả nhiên là máu lạnh a...

“Nhưng tổng giám đốc... áo của tôi hỏng rồi...” Hướng Uyển Đình ôm chút hi vọng còn sót lại cầu cứu hần.

Đồng Ngôn nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng mới bình tĩnh trả lời: “Đi theo tôi.”

3. Chương 3

Hương Uyển Đình thề cô chỉ muốn lười biếng một chút thôi, tuyệt đối không nghĩ tới chuyện xa vời rằng tổng giám đốc sẽ mang cô đi mua quần áo! Chẳng những vậy còn đưa cô đến mấy cửa hàng cao cấp nhất trong công ty bách hóa.

“Cái này, cả cái kia nữa, lấy số S cho tôi.” Đồng Ngôn cả ngàn năm vẫn vẻ mặt lạnh tanh như vậy.

Hương Uyển Đình ngoài mặt thì căng thẳng nhưng trong thâm tâm lại mừng khôn xiết, cầm quần áo bước vào phòng thử đồ. Nhưng vào đó việc đầu tiên cô làm không phải là thay đồ mà là nhìn giá tiền trên móc: “What! Bốn số không lận!”

Quần áo chọn xong khá nhanh, vì áo sơ mi đã hỏng nên Uyển Đình đành mặc quần áo mới lên người.

Đồng Ngôn rất lịch sự tính tiền, Hương Uyển Đình liếc mắt qua nhìn anh, thầm nghĩ: dù là mặt than, nhưng đến lúc tính tiền nhìn đẹp trai thật!

Đi đến cửa, Đồng Ngôn dừng bước: “Thiết kế Hương, áo sơ mi hai chiếc, tổng cộng là 4800 đồng.”

Hương Uyển Đình chân thành nhìn anh nói cảm ơn: “Cảm ơn tổng giám đốc, khiến ngài tốn kém rồi! Sau này tôi nhất định sẽ cố gắng làm việc, làm trâu làm ngựa cho ngài để không phụ lòng hậu ái.”

“Tốn kém?” Đồng Ngôn cười lạnh: “Ai nói muốn tặng cô?”

“Không... không phải là..... tặng tôi sao?” Hương Uyển Đình cảm thấy đầu óc choáng váng.

“4800 đồng, tiền mặt hay chuyển khoản đây?”

Hương Uyển Đình ngây người.

Có đùa không vậy!!!!? Nếu không phải để tặng cô, sao phải đến chỗ đắt tiền như vậy mua quần áo?

Đồng Ngôn đứng đối diện dường như nhận ra tâm sự của cô, khẽ nhíu mày: “Hừ, chúng ta là nhân viên của Ngải Mộ, sao có thể mặc hàng vỉa hè đi làm được.”

“Nhưng cũng không cần mua đến 4800 đồng chứ?” Một tháng tiền lương của cô chỉ có 3500 thôi đấy.

“Ha ha” nụ cười của Đồng Ngôn là người ta sờn tóc gáy: “Vì tôi là hội viên của cửa hàng này.”

“Hội.. hội viên....?”

Một trận gió lạnh thổi qua, Đồng Ngôn tiếp tục cười, gần từng chữ: “Hội viên... mua đồ.... Sẽ có điểm tích lũy.”

Mợ nó! Hương Uyển Đình dơ người trong gió: Đùng có đùa vậy chứ! Anh đường đường là tổng giám đốc công ty, vì một ít điểm tích lũy mà làm vậy, có còn là đại trượng phu sao?

4. Chương 4

Mang theo một thân một mối cùng món nợ 4800 đồng, Hương Uyển Đình quay trở về thành phố A. Trên đường về, ngồi cùng một chỗ với tổng giám đốc, dường như bị anh ta tra một lần hộ khẩu từ cha mẹ cho tới anh em. Chẳng qua sự chú ý lúc này của Uyển Đình đều dành cho hai cái áo xài hết nửa tháng tiền lương của cô, nên tổng giám đốc hỏi gì cô đáp nấy, hoàn toàn theo bản năng.

Trở lại công ty, Hương Uyển Đình cũng không gặp lại Đồng Ngôn nữa. Chẳng qua trong lúc đợi chuyển lên nhân viên chính thức thành công, ngày nào cô cũng trôi qua trong lo lắng.

“Hướng tiểu thư, mời cô tới phòng quản lý.”

Chuông điện thoại nội bộ reo lên, vừa nghe giọng của thư kí Lưu, Hướng Uyển Đình giật thót: “Có... có chuyện gì sao?” Hôm nay là ngày cuối cùng của ba tháng thử việc tại Ngải Mộ, hai ngày nay cô thành tâm thấp hươu cầu phạt..... cuối cùng cũng không được ư?

“Tôi cũng không rõ lắm.” Trước giờ thư kí Lưu đều nói chuyện ngắn gọn như vậy. “Nhưng quản lí muốn cô có mặt tại đó trong năm phút.” Nói xong liền cúp điện thoại.

Bỗng nhiên Hướng Uyển Đình có một loại dự cảm bất an, nhưng cô cho đây là lực uy hiếp của Tổng giám đốc đành nhẫn nhịn đứng dậy. Đồng nghiệp trong bộ phận thiết kế đều đưa mắt nhìn cô, cô giữ vẻ mặt bí tráng bước vào phòng làm việc của Tổng giám đốc.

“Vào đi.”

Hướng Uyển Đình vừa đẩy cánh cửa đen như mực của phòng quản lí ra đã bị khí thế cường đại của Đồng Ngôn dọa sợ. Rõ ràng ngoại hình của Tổng giám đốc là sáng lạn như ánh mặt trời, sao lại cho người ta cảm giác âm hiểm đen tối thế nhỉ?

“Thiết kế Hướng, xin hỏi cô tới Ngải Mộ bao lâu rồi?” giọng nói Đồng Ngôn không để lộ chút cảm xúc nào.

“Tính cả hôm nay, là vừa tròn ba tháng....” Hướng Uyển Đình cẩn thận trả lời, chỉ sợ không cẩn thận là dẫm phải bom.

Đồng Ngôn dừng động tác trên tay lại, đột nhiên ném cho cô một xấp bản thảo thiết kế: “Vậy cho hỏi đây có phải là tác phẩm của cô không?”

Căn bản không cần lật xem, từ lúc cô tiến vào bộ phận thiết kế đến giờ, chưa từng vẽ qua bản thảo nào.

Hướng Uyển Đình nặn từ trong kẽ răng ra hai chữ: “Không phải.”

“Vậy chức trách công việc của cô là gì?”

“Bưng trà, thay nước, quét dọn, tưới hoa, còn đổi nước cho con rùa nhỏ của Minna nữa.....”

“Mấy việc đó thôi à?” Đồng Ngôn nhin không được cất lời.

Hướng Uyển Đình vô cùng không tình nguyện gật đầu. Đây cũng không phải điều cô muốn mà.

Đồng Ngôn trầm tư nhìn cô, cuối cùng nói một cách nghiêm túc: “Xem ra chúng tôi phải tìm nhà thiết kế một lần nữa rồi.” nói xong liền đưa tay với lấy điện thoại nội bộ công ty.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh! Hướng Uyển Đình giật mình nhào qua ngăn lại: “Oh Oh No, Tổng giám đốc, tôi không thể mất phần công việc này được đâu Tổng giám đốc à!!!! Tôi vừa mới tốt nghiệp, trên có mẹ già dưới có em họ, tôi rất cần phần công việc này mà....”

Đồng Ngôn nghi ngờ nhìn cô: “Em họ cũng cần cô nuôi à?”

“Không cần..... nhưng nó hay đến nhà tôi ăn chực! Thôi kệ nó, dù sao thì..... Tổng giám đốc, tôi thật sự không thể mất công việc này được, xin anh hãy cho tôi thêm một cơ hội!”

“Chờ một chút.” Đồng Ngôn rút tay mình khỏi ma trảo của Uyển Đình: “Tôi có nói muốn sa thải cô à?”

Có không? Hình như không có? Hướng Uyển Đình cảm thấy mình lại suy nghĩ hơi quá rồi!

“Ý của Tổng giám đốc ngài là.....”

“Thư kí Lưu sắp phải nghỉ sinh rồi, trong khoảng thời gian đó ghế thư kí trống, cô xuống đó đi.”

Thư kí.....? “Còn tiền lương....”

“Cô ở bộ phận thiết kế ăn chùa ba tháng, tôi chỉ 3500 đồng để nuôi người rảnh rồi, cô còn dám hỏi tôi tiền lương?” Đồng Ngôn bỗng nhiên cao giọng. “Tiền lương vẫn giữ là 3500”.

Tự thấy đuối lý, khí thế của Hướng Uyển Đình yếu đi hẳn: “Phải rồi..... Tổng giám đốc. Nhưng không phải chuyển chính thức tiền lương là 4000 sao?”

“3000”.

“3500 đồng ý!”

Hu hu hu hu, nhà tư bản đều ăn thịt người mà! Hướng Uyển Đình khóc không ra nước mắt.

5. Chương 5

Công việc của thư ký quả nhiên không phải dễ cho người bình thường làm, mỗi ngày Hướng Uyển Đình đi theo sau ông tổng giám đốc bận bịu đến khi trời đất đen kịt, tới cuối tháng, tiền lương trong thẻ chỉ thêm tí tẹo, lại còn phải trả một nửa cho Đồng Ngôn, số còn lại không đủ nhét kẻ răng. Về đến nhà, Hướng Uyển Đình lôi hết những thứ đáng tiền ra, trong tủ quần áo chỉ có hai cái áo sơ mi trắng là có giá trị nhất. Thế là Hướng Uyển Đình quyết định: Bán quần áo đi. Mua đồ gia dụng cũng tốt!

“Tiểu thư à, hai cái áo sơ mi này không phải bán ở tiệm chúng tôi, cho nên không thể trả hàng được.”

Cô gái bán hàng kiên nhẫn giải thích, “Hơn nữa nếu đã mặc rồi thì không cho trả đâu”.

“Chỉ mặc có một lần mà! Giúp tôi đi!”

Hướng Uyển Đình cầu xin nói, “Hoặc là cô đưa 8 phần là được!”

Trên đỉnh đầu người kia chảy ra mấy vạch đen dài thượt lượt: “8 phần cũng không được”.

“7 phần?”

“Thư ký Hướng.”

Hở? ! Ở đây mà cũng gặp người quen à? Hướng Uyển Đình xoay người lại, ánh mắt đảo quanh cửa hàng một lượt. Nhưng mà vừa thấy rõ người tới là ai, cô chỉ muốn nhắm mắt mình ngay lập tức.

“Tổng giám đốc...”

Đồng Ngôn và bạn gái từ tốn đi tới. Anh mặc một bộ âu phục phẳng phiu, anh tuần lịch lãm trước sau như một. Mà cô gái bên cạnh cũng không phải xinh đẹp bình thường! Mặc váy sắc nét, khí chất xuất chúng, hơn nữa giống như... gặp ở đâu rồi nhỉ... Đương nhiên cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là tay của vị đại mỹ nữ này còn đang khoắc trên tay tổng giám đốc đó! Oa, ngày hôm nay là ngày hoàng đạo gì vậy kia, đi ra đường mà cũng gặp được một tin bất quá to chừng này! Hóa ra bà chủ Ngải Mộ là đây? Nói đến Ngải Mộ, Hướng Uyển Đình liền nhớ ra, vị đại mỹ nữ trước mặt này không phải là người mẫu Lộ Tây à! Chẳng trách ngày đó tổng giám đốc thốt ra từ Cup D, thì ra là có nguyên nhân cả.

“Cô ở đây làm gì?” Đồng Ngôn lạnh lùng hỏi.

Hướng Uyển Đình lén lút giấu chiếc áo sơ mi ra phía sau: “Tình cờ... Tình cờ đến xem thôi”.

Trên mặt Đồng Ngôn như viết “Tôi điên mới tin cô”. Nhưng mà xấu bụng được gọi là xấu bụng, bởi vì rõ là nhìn thấu tâm tư người ta, nhưng mà vẫn lấy túi tiền “hảo tâm” hỏi: “Tôi có thể hội viên đây, có muốn mượn không?”

Hướng Uyển Đình lắc đầu nguây nguây: “Không cần.” Nói xong lại liếc sang Lộ Tây một cái rồi vội vã muốn về. “Vậy tôi... không quấy rầy hai vị nữa. Tạm biệt!”

Chờ đến khi Hướng Uyển Đình xiêu vẹo lão đảo biến mất. Lộ Tây đứng bên cạnh mới tủm tỉm: “Thư kí mới của anh à?” Đồng Ngôn không nói gì, gật đầu đồng ý.

“Thật đáng yêu mà.”

Tổng giám đốc ai kia không tự chủ liếc mắt ra cửa lớn một cái, rồi bình luận thêm: “Ngó ngắn thì có.”

6. Chương 6

Tin tức tổng giám đốc in relationship rất nhanh được lan truyền với tốc độ chóng mặt trong công ty, đương nhiên phần lớn công sức là do loa phóng thanh Hướng Uyển Đình hết cả. Sau khi tin đồn nhanh chóng lan tới tai Đồng Ngôn, mặt anh tự nhiên tím hắc, triệu hồi Hướng Uyển Đình còn không kịp thở chạy vào văn phòng.

“Thư ký Hướng, cô có muốn nói gì về tin đồn xuất hiện gần đây trong công ty không?”

“Tin đồn? Tin đồn gì?”

Người có phương châm làm loa phóng thanh nhỏ không bất quá không vui như cô làm sao có thể nhanh chóng sàng lọc ra tin cần tìm giữa ngàn vạn tin tức được. Đó thực sự là một chuyện khó khăn mà.

Đồng Ngôn đứng lên khỏi ghế, ngoài cười nhưng trong lòng thì không nói: “Liên quan tới tôi.”

Vừa nói xong lại chậm rãi nhích tới gần Hướng Uyển Đình thêm một chút.

Không hiểu vì sao trong lòng Hướng Uyển Đình tự nhiên thấy khủng hoảng kinh hoàng, đối mặt với tên Đồng Ngôn không ngừng áp sát, cô càng nghĩ càng chột dạ. Từ sau khi cô làm thư ký tổng giám đốc, mọi người liên tục hỏi thăm về tin tức của Kim cương vương lão ngũ Đồng Ngôn. Cô lại là người thẳng thắn, xưa nay không giấu giếm ai điều gì. Cuối cùng ngay cả chuyện tờ báo tạp chí mà tổng giám đốc hay xem khi đi nhà xí, người qua đường cũng đều biết hết... Bây giờ cô mới thấy lo lắng cho tiền đồ của mình ghê cơ.

“Không có sao?” Tổng giám đốc càng nói càng nhích lại gần, Hướng Uyển Đình thấy đến chóp mũi của mình cũng sắp chạm vào người kia rồi! A a a! Làm sao bây giờ? Rốt cục là tin nào? Đúng lúc đó, trong đầu bỗng dần hiện ra một tin tức bất quá gần đây, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hướng Uyển Đình tự giác đỏ lên:

“Tổng giám đốc... Cái này... Tôi biết là giả mà...”

Đồng Ngôn mặt không đổi sắc, nhìn người nào đó: Giả thì cô đỏ mặt làm gì?

“Là do mấy đứa mù loa truyền tin thôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ đó là thật cả. Ngài yên tâm, tôi tuyệt đối không có bất cứ ý đồ không an phận nào với ngài cả!” Hướng Uyển Đình vừa nói vừa bày ra một vẻ mặt vô cùng kiên định, cuối cùng còn tự gật đầu thêm một cái.

Tôi tuyệt đối... không có bất cứ ý đồ không an phận nào với ngài cả? Hình như có gì sai sai ấy. Như kiểu anh và cô đang không nói cùng một chuyện vậy.

“Bọn họ đồn gì?”

Cái loa nhỏ Hướng Uyển Đình bắt đầu tích cực hoạt động:

“À, giống như việc tôi là người không có kinh nghiệm lại được làm thư ký tổng giám đốc này, bọn họ nói là do quy tắc ngầm. Nói chắc chắn tổng giám đốc để ý tôi, cho nên mới chuyển từ bộ phận thiết kế lên đây, còn mang theo bên cạnh. Đúng rồi tổng giám đốc, ngài không biết sức tưởng tượng của bọn họ phong phú thế nào đâu, họ còn...” Hướng Uyển Đình đang nói hăng say, bỗng nhiên khi ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt gần trong gang tấc của tổng giám đốc gần như... Đen thui lùì...

”Bọn họ còn nói gì nữa?” Đồng Ngôn thâm thúy hỏi.

Chết rồi! Mặt tổng giám đốc cuối cùng cũng có biểu cảm rồi! Vẻ mặt mới tức giận làm sao! Thật là khủng khiếp a! 1,000 con fuck your mother lại bắt đầu chạy như bay trong đầu Hướng Uyển Đình! Nhất định là đầu óc cô bị nước vào mới có thể nói chuyện đó cho tổng giám đốc!

“Không... Không nói gì nữa...”

Sắc mặt Đồng Ngôn thay đổi liên tục, càng lúc càng đen hơn.

Hướng Uyển Đình bị đè vào góc tường kêu trời không thấu kêu đất không hay!

Đồng Ngôn lại hỏi có gì không thêm lần nữa, Hướng Uyển Đình thận trọng cân nhắc ba giây đồng hồ, cuối cùng cắn răng đưa ra một quyết định hết sức sai lầm: “Không nói.”

“Không nói thật sao?”

“Không nói... ừm ừm...”

Một giây sau, Đồng Ngôn cúi đầu xuống, niêm phong đôi môi mềm mại của Hướng Uyển Đình một cách vô cùng chuẩn xác.

7. Chương 7

Chờ nụ hôn dài này kết thúc, lớn như vậy mới lần đầu bị người khác hôn, đầu óc đã rơi vào trạng thái ngừng hoạt động!

Ai có thể nói cho cô biết, vừa xảy ra chuyện gì không?

Đồng Ngôn quay trở lại bàn làm việc, trên đó là một xấp văn kiện lộn xộn, anh lại cầm bút tiếp tục vẽ.

Hướng Uyển Đình tựa vào góc tường, cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình. Nhưng cái tên mặt than kia chiếm tiện nghi của cô xong, sao lại có thể mặt không đỏ tím không loạn vậy, cứ như thể chưa có chuyện gì xảy ra mà tiếp tục làm việc chứ? Xin hỏi hần có biết hần vừa làm việc tà ác đến mức nào với một thiếu nữ thuần khiết không?

“Tổng giám đốc!” Hướng Uyển Đình điều chỉnh tâm trạng một lúc lâu mới vọt tới bàn Đồng Ngôn.

“Có chuyện gì sao thư kí Hướng?”

Mợ! Hần lại còn hỏi cô có chuyện gì? Chuyện mới xảy ra vài phút đồng hồ trước thôi? Mất trí nhớ cũng nhanh vậy à!

Hai gò má Hướng Uyển Đình ửng hồng: “Tổng giám đốc! Anh có biết anh vừa làm gì không?”

“Có. Nên....?”

Nên? Hướng Uyển Đình sắp tức điên lên rồi! Sao lại có người vô sỉ đến độ này, dù người đó rất tuấn tú, dù rất có khả năng..... Từ từ, giờ không phải là lúc nói cái này! Hướng Uyển Đình nín một lúc mới bắt cháp hỏi: “Nên Tổng giám đốc ngài nói cho tôi biết, lời đồn nhảm bên ngoài là thật sao?”

“Hử?”

Hướng Uyển Đình hít sâu một hơi: “Không phải là Tổng giám đốc thích tôi sao?”

“Cạch.” Đồng Ngôn ném bút lên bàn, hai tay gác sau gáy, ung dung nhìn cô: “Cô cứ nói xem?”

Nói cái đầu anh ấy!

“Tổng giám đốc, điều này không đùa được!”

“Tôi không nói đùa.” Đồng Ngôn bình tĩnh nói.

Không phải đang đùa..... Vậy là.....

Tim Hướng Uyển Đình như dừng đập.

“Tôi đang trừng phạt cô.”

Ồi..... Cái gì? Trừng phạt???

Hướng Uyển Đình trợn tròn mắt, đáng vẽ như giờ mà không nói rõ ràng tôi bóp chết anh!

Đáy mắt Đồng Ngôn hiện lên chút do dự, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường: “Không phải truyền ra là tôi chơi quy tắc ngầm sao? Tôi làm thật luôn. Sợ à?”

Sợ chứ! Cô sợ muốn chết luôn! Hướng Uyển Đình gật đầu như giả vờ.

“Tôi muốn cô nhớ kĩ, sau này còn đồn nhảm, còn trừng phạt nhiều hơn. Hiểu chưa?”

“Hiểu! Hiểu!” Hình như có cái gì đó không đúng!

“Tốt rồi, cô có thể ra ngoài.”

Hướng Uyển Đình nhận được lệnh, liền lẩn ra ngoài. Nhưng vừa đến cửa, cô vẫn thấy có gì đó sai sai!

Tổng giám đốc quy tắc ngầm với cô rõ ràng không phải cô truyền đi mà? Sao lại trừng phạt cô! Cái tên bụng đen này không phải đen bình thường đâu! Quả thực oan cho cô quá!!

Đây là nụ hôn đầu của cô đó.....!

8. Chương 8

Hướng Uyển Đình quyết định từ chức.

Dù cô rất thiếu tiền, dù là cô cần công việc, nhưng cô cũng là thanh niên tam quan tốt, là thanh niên ngũ tứ* điển hình! Đối mặt với loại phúc hắc thế giới quan vạn vẹo như Tổng giám đốc, cô chọc không được lại không trốn nổi sao.

(*Tam quan, tức Thế giới quan, Nhân sinh quan, Giá trị quan.

Thanh niên Ngũ Tứ: đại khái là thanh niên tốt giống bên mình ấy bắt nguồn từ phong trào yêu nước Ngũ Tứ.)

Nếu Tổng giám đốc còn độc thân thì cô còn nghĩ đến chuyện phát triển tiếp..... nhưng hắn đã có bạn gái đẹp như tiên, giờ còn dùng cái lý do biến thái ấy để trêu chọc cô, quả thực là một tên cặn bã!

Chẳng qua Uyển Đình không dám từ chức thẳng thừng, không thể làm gì khác hơn là cưỡi lừa tìm ngựa. Vừa giữ khoảng cách với Đồng Ngôn, vừa tìm công ti khác, tùy thời rời đi ăn máng khác!

Rất nhanh sau đó, giáo sư đại học của cô giới thiệu cho cô công việc mới, chức vị vừa hay là thiết kế mà cô thích. Hướng Uyển Đình lấy sơ yếu lý lịch trước kia sửa sang lại cho tốt, cố ý xin nghỉ một ngày, chạy về trường học.

Đình lão sư: “Uyển Đình à, ông chủ công ty này là học trò đặc ý của thầy. Con vào đó nhớ thể hiện cho tốt đấy!”

Hướng Uyển Đình vừa nghe người nọ là học sinh của thầy, cũng là đàn anh của cô, thầm nghĩ người mình chắc dễ nói chuyện, nộp đơn thành công không thành vấn đề! Nên càng cảm thấy chắc chắn, còn chưa nhìn thấy người đã nghĩ viết đơn từ chức như nào rồi.

Nhưng thư từ chức trong đầu vừa soạn một chữ, đã bị thực tế vô tình phá hủy.

“Đồng Ngôn, cô bé này chính là học sinh thầy muốn giới thiệu, Hướng Uyển Đình.” Giáo sư Đình nhìn học trò đặc ý của mình trước mặt, cười rạng rỡ như ánh mặt trời, nhưng người khác vừa nhìn thấy sư huynh, trong lòng lại rỉ máu.

Mợ nó! Coi như là đang đóng phim cũng không trùng hợp đến thế này!

Đồng Ngôn nhìn thoáng qua cô, hỏi: “Là em muốn tìm công việc à?”

Trán Hướng Uyển Đình ứa mồ hôi lạnh: “Không phải, tôi...”

“Đúng vậy đó, công ty hiện giờ nó đang làm không được vui cho lắm nên muốn đổi hoàn cảnh.” Giáo sư Đình trả lời, không quan tâm đến ánh mắt cầu cứu của hướng uyển đình: “Tiểu Đồng, công ty con không phải đang thiếu thiết kế sư sao? Con xem tác phẩm của cô ấy một chút đi.”

“Dạ.” Khóe miệng Đồng Ngôn nhếch lên: “Ngày mai phải làm việc đó. Hướng tiểu thư, mong cô đừng đi trễ!”

Hừ, muốn trốn sao? Hướng Uyển Đình, cô chết chắc rồi!

9. Chương 9

Ngày hôm sau đương nhiên Hướng Uyển Đình không đi làm. Vào thời khắc mấu chốt này mà xuất hiện trước mặt tổng giám đốc, cô sống thêm được chắc? Thế là nghỉ bệnh, nghỉ đông, nghỉ hưu, cô viết một loạt vào đơn xin nghỉ xong thì tính được 15 ngày. Cô cho mình 15 ngày để tìm công việc mới, được làm vua thua làm giặc, quyết tâm một lần! Nhưng mà Hướng Uyển Đình vừa mới nghỉ ngơi được ba ngày, chị Minna đã gọi điện thoại tới. May mà không phải của tổng giám đốc.

“Thư ký Hướng, cô biết mấy ngày nay tổng giám đốc đi đâu không?”

“Hả? Tổng giám đốc không đi làm sao?” Mỗi ngày cô đều ở nhà làm CV, làm sao biết hành tung của tổng giám đốc được.

“Đúng thế, ba ngày nay ngài ấy không tới làm.” Minna nói, bỗng nhiên nhỏ giọng xuống, “Khai thật đi, hai người ở cùng nhau hả? Yên tâm, tôi sẽ tuyệt đối bảo mật!”

Trên trán Hướng Uyển Đình rơi xuống ba giọt mồ hôi. Đương nhiên không phải! Ông chủ có bạn gái mà. Cúp điện thoại xong, Hướng Uyển Đình vẫn thấy hơi lo lắng. Tuy rằng ông chủ đúng là rất đáng ăn đòn, mặt rất đơ... Nhưng mà nói chung hắn vẫn là ông chủ. Nếu như sự kiện cưỡng hôn lần trước chưa từng xảy ra...

Hướng Uyển Đình lật qua lật lại trong danh bạ, dựa theo nguyên tắc quan tâm dành cho đồng nghiệp, cô gọi một cuộc điện thoại cho tổng giám đốc. Điện thoại được kết nối rất nhanh, giọng của Đồng Ngôn có phần mệt mỏi. Vừa hỏi mới biết, Sử Thái Long máu lạnh bị ốm rồi. Vô cùng không khỏe.

“Tổng giám đốc, đi bệnh viện chưa?”

“Không ai đưa đi.”

“Thế uống thuốc chưa?”

“Không có thuốc.”

“Vậy nhà anh...”

“Nhà anh ở hồ Nam Uyển số 3 805.”

Ặc... Cô chỉ là muốn hỏi trong nhà có ai có thể chăm sóc anh ta không thôi mà! Nhưng nếu ông chủ đã mở lời, trong tình thế đặc thù như vậy, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo cao cả, Hướng Uyển Đình vẫn vội vã chạy tới.

Căn nhà xa hoa của Đồng Ngôn cũng lạnh lẽo như chính người đó vậy. Hướng Uyển Đình đi một vòng nửa ngày mà không tìm được số 3, cuối cùng đành phải gọi điện cho tổng giám đốc cầu viện.

“Đần thế!”

Đồng Ngôn đánh giá bằng hai chữ nhưng cũng kiên nhẫn giúp cô tìm ra phương hướng. Cánh cửa lớn công nghệ cao được mở ra, Đồng Ngôn mặc quần áo ở nhà đi tới. Tuy rằng vẫn là khuôn mặt lạnh băng vạn năm bất biến kia, nhưng cô không thể phủ nhận là, dù có là núi băng, tổng giám đốc cũng là núi băng yêu nghiệt.

Hương Uyển Đình mang theo một đồng túi lớn túi nhỏ cho Đồng Ngôn tự chọn.

Đồng Ngôn chỉ uống hai viên thuốc cảm rồi thúc Hương Uyển Đình đi nấu cháo hoa.

Ồ? Cảm thấy đói bụng à, thế là khỏi bệnh rồi?

Hương Uyển Đình tay chân lạnh lẽo nấu một nồi cháo lớn, Đồng Ngôn ngồi trước bàn ăn, im im lặng lặng giải quyết ba bát lớn.

Hương Uyển Đình nhìn đến sững sờ, bát lớn như vậy, người tham ăn vô địch như cô một bữa cũng không ăn được nhiều thế đâu a! Tổng giám đốc ngài bị bệnh thật hả?

“Tôi bị sốt.” Đồng Ngôn trình trọng trả lời. Hương Uyển Đình vội lấy nhiệt kế ra, sau khi đo xong—— ồ! 37 độ 1.

10. Chương 10

“Tổng giám đốc, ngài có ý gì thế?” Hương Uyển Đình cầm chiếc nhiệt kế, cuối cùng cũng không nhin thêm được nữa.

Đồng Ngôn ăn xong bát cháo cuối cùng, lấy khăn tay lau miệng đầy ưu nhã: “Ý gì chứ?”

Hương Uyển Đình xin thề, đời này cô ghét nhất chính là cái loại từ từ tổn tổn này đây, cô hỏi thêm câu nữa: “Tổng giám đốc, tôi là thư ký của anh, không phải bảo mẫu. Giờ tôi còn đang nghỉ phép, bởi vì lo lắng cho anh mà phải ngàn dặm xa xôi chạy tới xem, không phải để anh chơi đùa như thế!”

“Em lo lắng cho anh?”

“...”

Tổng giám đốc, anh chú ý đúng chỗ không thế?

“Dù sao đi nữa, anh không có chuyện gì là tốt rồi! Tôi đi trước, tổng giám đốc anh không cần tiễn!”

“Aiz!”

Đồng Ngôn đột nhiên đứng lên cản bước Hương Uyển Đình, “Muốn đi nhanh như thế?”

Không thể thì sao? Nâng ly cùng nhau trò chuyện việc nhà với anh nữa à?

“Tôi còn có việc.”

“Việc gì?”

“Chuyện không liên quan tới anh!”

Mặt Đồng Ngôn đột nhiên lạnh hẳn, giọng điệu cũng trầm xuống: “Thư ký Hương.”

“Đây!” Hương Uyển Đình đáp theo phản xạ, sau khi nhận ra phản ứng của mình lại bực bội hét, “Tổng! Giám! Đốc! Xin anh đẩy, tôi không muốn chơi trò ám muội này. Tôi là người chưa yêu bao giờ, không phải đối thủ của ngài đâu, ngài khai ân tha cho tôi đi”.

Hương Uyển Đình ngu ngốc đến mấy cũng không thể không nhìn ra quan hệ của mình và ông chủ đã vượt qua mối quan hệ cấp trên cấp dưới đơn thuần, nếu cô vô ý trở thành tiểu tam thì tốt nhất phải cắt đứt ngay bây giờ.

“Lỡ tai nào của em nghe được anh đùa giỡn em chứ?” Đồng Ngôn hỏi lại.

“Ha.” Lần này đến lượt Hương Uyển Đình cười gằn, “Thế chẳng lẽ anh muốn đặt mối quan hệ với tôi sao?”

Trên mặt Đồng Ngôn xuất hiện mấy tia vằn đỏ không dễ gì thấy được, ập a ập ứng nói: “Cái này... Anh miễn cưỡng có thể suy nghĩ lại.”

“Thế thì xin hỏi đây là cái gì?” Hướng Uyển Đình nghiêm túc hỏi.

Đồng Ngôn nhìn theo hướng Hướng Uyển Đình chỉ tay, thấy bức ảnh trên giá sách. Trong hình là Đồng Ngôn và Lộ Tây cười vô cùng vui vẻ.

“Tổng giám đốc, bạn gái của ngài rất đẹp, hơn nữa nếu cô ấy có thể bao dung cho ngài như vậy... ừm... càng chứng tỏ đó là một cô gái rất thiện lương, ngài phải cố gắng đối tốt với người ta, chứ không nên trêu hoa ghẹo nguyệt bên ngoài như thế!”

Trêu hoa ghẹo nguyệt! Ha, anh vốn là trung tâm nhật nguyệt vậy quanh biết chưa! Đúng là xui xẻo, sao lại đi thích cô ngốc chứ!

“Hướng Uyển Đình, em ngớ ngẩn à?” Đồng Ngôn lau mồ hôi, bất đắc dĩ hỏi lại.

Đột nhiên Hướng Uyển Đình hồng hót lên: “Xin gọi tôi là Thư ký Hướng!”

Giời ạ, không chỉ là cô ngốc, tính tình còn dữ tợn thế nữa.

“Quên đi!” Hướng Uyển Đình liếc nhìn chiếc ghế sa lon bên cạnh, phía trên để một số món đồ khó coi cô vừa nhìn đã thấy, chẳng qua là nhãn nhện không nói mà thôi, “Đừng nói nữa! Vốn tôi không muốn làm rõ chuyện này, nếu tổng giám đốc kiên trì như thế tôi buộc phải nói thẳng mà thôi. Tuy rằng trước kia tôi từng ôm ấp ảo tưởng với ngài, nhưng mà ngài nhìn lắm rồi, tôi không theo quy tắc ngầm, cũng không bao giờ làm tiểu tam! Dù người đó có là ngài cũng không chấp nhận! Còn nữa, phiền ngài lần sau xong việc thì thu dọn chứng cứ cẩn thận chút, nếu ngay cả đứa ngốc như tôi còn biết tối qua ngài làm chuyện tốt gì ở đây nữa kìa, tổng giám đốc nên cố gắng tỉnh lại đi!”

Nói xong, Hướng Uyển Đình cũng không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài.

Đồng Ngôn bị cô nói tới đầu óc mơ hồ, ở chỗ này tối hôm qua đã làm chuyện tốt gì... ? Đồng Ngôn chăm chú suy nghĩ một chút, mắt lướt một vòng quanh phòng cuối cùng rơi xuống ghế sa lon trong phòng khách – một chiếc quần lót màu hồng nhạt yên lặng nằm phía trên.

11. Chương 11

Sau ngày đó, Hướng Uyển Đình cũng không thấy Đồng Ngôn nữa

Đệ đơn từ chức, cô rời khỏi Ngải Mục. Ra đi một cách dứt khoát, số di động cũng thay đổi. Bản thân cô cũng không thể nói rõ được mình đang trốn tránh điều gì.

Sau khi từ chức, cô tới một công ty quảng cáo. Chức vụ là thư kí, coi như là hợp sở thích.

“Trợ lý Hướng, ngày mai cô đi khảo sát nội y đi.”

“Nội y?”

“Có vấn đề gì sao?”

“À thì... tôi không đi có được không.....?” Cô cùng cái thứ đồ này hình như không thể cắt đứt quan hệ được.

“Tôi không phát tiền lương cho cô thì có sao không?”

Ặc..... “Vậy cũng được ạ.”

Nếu trong một tháng mà thất nghiệp tới hai lần, nhất định sẽ bị mẹ đánh chết!

May mà.... Đây không phải Ngải Mộ.

Đi khảo sát cũng chẳng có chuyện gì để làm, Hướng Uyển Đình chán nản nhìn người mẫu đi lại. Vô tình lại nghĩ đến thời gian mình làm trâu làm ngựa sau cánh gà. Vốn tưởng đã thoát khỏi bể khổ, mình sẽ cảm thấy được giải thoát, nhưng hình như cũng không thật sự vậy...

“Thư kí Hướng.”

Xưng hô thế này đã một tháng không ai gọi rồi. Hướng Uyển Đình tò mò quay đầu lại, nhận ra người gọi cô là Đường Thiển. Lần này, cô ấy cũng là một trong mấy người mẫu nội y.

Chẳng qua Hướng Uyển Đình còn chưa kịp chào cô ấy, Đường Thiển đã lôi điện thoại ra: “Này, nhanh chân lên chút coi! Em tìm thấy cô ấy rồi!” Sau khi cúp điện thoại mới ra về thăm thía nói: “Thư kí Hướng, cô chạy đi đâu vậy? Có biết anh tôi lo cho cô lắm không?”

Hướng Uyển Đình nghi ngờ nhìn Đường Thiển, do dự hỏi: “Anh của cô.....họ gì?”

Đường Thiển còn ngạc nhiên hơn so với cô: “Cô không biết Đồng Ngôn là anh trai tôi?”

Ngất mắt, sao cô biết được? Chờ một chút? Đồng Ngôn là anh trai Đường Thiển? Không đúng..... “Nhưng cô họ Đường...”

“Đó là tên tiếng Anh của tôi viết lại. Trời ạ, giờ không phải lúc nói chuyện này! Làm sao, cô không thích anh tôi sao? Sao lại muốn chạy trốn?”

Hướng Uyển Đình có chút lúng túng: “Đường Thiển, cô hiểu lầm rồi, anh cô có bạn gái....” Nếu không phải là của Đường Thiển, vậy bộ áo lót kia là của người khác rồi.

“Làm gì có! Anh ấy vẫn thích cô mà, từ đại học đã bắt đầu thích cô rồi!”

Đùng, một tia sét đánh ngang qua.

“Cô nói gì cơ?”

“Trường cô nhiều học sinh như vậy, tại sao cả hai lần đều đề cử cô đến Ngải Mộ? Cô chưa từng thắc mắc sao?”

Gì chứ? Chẳng lẽ ngay từ đầu cô đã bị bán?

Nhưng sao lại có cảm giác ngọt ngào nhỉ?

Cơ mà cái áo lót kia.....

Đồng Ngôn chạy tới rất nhanh.

Rõ ràng là anh chạy rất nhanh, quần áo cũng chưa chỉnh lại gọn gàng. Nhưng dù có mồ hôi nhễ nhại đứng trước Hướng Uyển Đình, anh đã quay lại hình tượng cao quý lạnh lùng của mình: “Thư kí Hướng, anh cho em ba ngày về công ty báo cáo.”

“Nhưng em từ chức rồi.” Hướng Uyển Đình bình tĩnh nói: “Hơn nữa nếu anh không giải thích rõ chuyện cái áo lót kia là sao.... Dù anh có thâm mến em nhiều năm chẳng nữa, em cũng không về!”

“Hướng Uyển Đình!” Cẩn rằng móc từ trong túi một túm vải đưa cho cô, hai mắt như có lửa: “Chưa từng thấy người nào ngốc như em cả! Đây là đồ anh đích thân thiết kế, cả thế giới này chỉ có một, vốn muốn....”

“Muốn thế nào?”

“Muốn....”

Đồng Ngôn mặt đỏ tai hồng, còn chưa tìm ra từ gì để nói, Hướng Uyển Đình đã xoay người, chạy về phía lối ra.

“Muốn tặng bạn gái của anh!” Đồng Ngôn hét to phía sau.

Song Hướng Uyển Đình lại càng chạy nhanh hơn. Làm sao bây giờ? Không nhịn nổi nữa rồi! Cô muốn cười to lên quá!

Đồng Ngôn phía sau cũng gấp rút chạy theo: “Chờ một chút! Nếu em không tin thì nhìn một chút đi! Cái áo này là cup A đấy! Cup A!”

Địch! Cả người Hướng Uyển Đình cứng đờ.

Đồng Ngôn nhanh chóng chạy tới, thuận thế ôm cô vào lòng.

“Đừng chạy nữa, trở lại đi.”

Hướng Uyển Đình tựa vào người Đồng Ngôn, trong lòng cười hạnh phúc, ôm chặt như vậy, cô có thể đi đâu chứ?

Còn nữa, lần sau xin đừng mang chuyện ngực cô nhỏ nói trước nhiều người như vậy được không! Rất mất mặt!

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-minh-boss-yeu-em>